

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL

Széchenyi-utca 45-ik szám. SZELENYI és TÁRSA nyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felölős szerkesztő és kiadótulajdonos:

RUTKAY MENYHÉRT.

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 10 kor. Félévre 5 kor. Negyedévre 2.50 kor
Egyes szám ára 14 fill.

A mi szegyenünk.

Berecz Antal miniszteri biztos a miskolczi ev. ref. felsőbb leányiskolát a napokban látogatta meg s pár napot töltött városunkban. Itt tartózkodása alkalmával városunkról a következőleg nyilatkozott: „Miskolcz elég csinos, rendezett város, csak az igen különös és fültűnő, hogy a kereskedők cégztáblái között alig lehet találni magyar hangzásu nevet. Az idegenre egészen azt a benyomást teszi, mintha valamely német városban járna.”

Mi, a kik ezt a nyilatkozatot hallottuk, mint városunk magyarságára büszke polgárok, nagyon kellemetlenül éreztük magunkat. Egy kissé szégyeltük is a dolgot és nem akartuk elhinni, hogy így van. Mert mi, a kik itt élünk, megszokottsága miatt észre sem vesszük, meg sem figyeljük azt, a mit idegen ember hamar észrevesz.

Piros pünkösöd napjának délutánján utána néztünk a dolognak, bejártuk városunk főutcáját, megnéztük a cégztáblákat és szomoruan tapasztaltuk, hogy a miniszteri biztosnak igazsága van.

Hogy pedig erről mindenki személyes meggyőződést szerezhessen, ime egy rövid sétára hívjuk fel az olvasót. Járja végig velünk a főutcát. Kellemes utunk lesz, hisz mindenütt aszfalton mehetünk. Induljunk el például a Buzatéről fölfelé és vegyük szemügyre a — cégztáblákat.

Balkéz felől a sarkon ott találjuk a *Kubacska* nevet, azután következik *Pasuth* és *Istváncsis*, *Rosenthal*, *Glatter* és *Groszman*, *Markus*, *Gelman*, *Weintraub*, *Lichtenstein*, *Grosz*, *Droth*, *Hartman*, *Frank*, *Glanz*, *Friedman*, *Eberhardt*, *Rozinay*, *Baumgarten*, *Polgár* és *Grósz*, *Wahl*, *Stamberger*, *Strauszmann*, *Spiró*, *Simon*, *Princz*, *Weisz*, *Neuwaldner*, *Grünbaum*, *Friedman*, *Schvarcz*, *Schweitzer*, *Dabsy*, *Zvillinger*, *Kronovics*, *Mann*, *Dirscherl*, *Mandel*, *Fleiszig*, *Seiner*, *Tauber*, *Holländer*, *Lukács*, *Sachs*, *Goldman*, *Juhász*, *Megay*, *Silbiger*, *Friedman*, *Schvarcz* és *Klein*, *Wilhelm*, *Kálmán*, *Erdey*, *Goldstein*, *Strausz*, *Gedeon*.

Most nézzük meg a másik oldalon, a Buzatértől jöve jobbkéz felől *Weisz* Jakab fia cégztől kezdve:

Danczinger, *Schwartz*, *Reichman*, *Dudrovics*, *Bogár*, *Berzy*, *Frank*, *Kopp*, *Weisz*, *Gubás*, *Buck*, *Mitleider*, *Kohn*, *Stern*, *Klein*, *Wechsler*, *Grosz*, *Flamm*,

Braun, *Schwartz*, *Schindler*, *Bloch*, *Róth*, *Hammerman*, *Züszman*, *Klein*, *Platner*, *Stern*, *Heimlich*, *Katona*, *Gebauer*, *Hönigsfeld*, *Kohn*, *Bródy* és *Weisz*, *Appel*, *Ernst*, *Reinicz*, *Schattlesz*, *Wechsler*, *Wüchter*, *Schwartz*, *Dick*, *Raab*, *Klein*, *Schultz*, *Kohn*, *Groszman*, *Garai Weiszlovics*, *Szabó*, *Mitleider*, *Pollatsek*, *Berliner*, *Pfliegler*, *Wertheimer*, *Rosenwasser*, *Brodman*, *Löbl*, *Barta*, *Braunfeld*, *Rosenberg*, *Kócs*, *Östereicher*, *Mahr*.

Menjünk-e még tovább?

Azt hiszem, elég lesz már eddig. Bejártuk városunk legélénkebb forgalmu utcáját, a kereskedelem központját, megolvastuk egymás után, úgy a mint következik 120 azaz *egyszázhusz* cégztáblát és ezek közül csak 14, mondd *tizennégyet* találtunk magyar nevet, hat idegen hangzásut, a többin: kerek százan csupa németet.

Nos uraim, hát ez szegyen reánk nézve. Pirulnunk kell az idegenek előtt, a kik városunkat meglátogatják. Hiába mondjuk mi az idegen embereknek, hogy *Miskolcz tőzsgyökeres magyar város*, nem fogják elhinni, ha végig mennek a fő-utcán s elolvassák ezeket az idegen, német hangzásu neveket. Azt fogják hinni, hogy valahol a Spree partján sétálnak és csak úgy véletlenül vetődött ide az a pár magyar ember.

Nem mondjuk, mi, hogy a hazafias érzés hiánya miatt nem magyarosítják idegen nevű kereskedőink a neveiket, mert kereskedő polgártársaink testtölelkestől magyar érzelműek. Ennek oka egyedül a *közönyösség*.

Arra kérjük azért kereskedő polgártársainkat és mindazokat, a kiknek idegen hangzásu nevek van, hogy vetkezzék le ezt a közönyösséget, *magyarosítsák meg neveiket*, hogy ne érje ezentul városunkat a szegyen.

A védegyelet alakuló közgyűlése.

Az eszme hódít, mert igazság él benne. Az iparpártolási mozgalom, mely alig fél éve keletkezett, kezd átmenni a nemzet véérébe. Ime pünkösöd másodnapján két nagy város tüzte ki az iparpártolás zászlóját: Miskolcz és Temesvár. Szívünk örömmel telik el, látva az általános nemzeti felbuzdulást, mert hiszen elszigetelt mozgalommal célt érni semmi téren nem lehet s így természetesen ezen a téren sem. Csak ha az egész

nemzet magáéva teszi ezt az ügyet, akkor lesz biztos a siker. Mert nem elég a zászlót csak kitűzni s a végén összegöngyölgetni, földolog, hogy azt végre győzelemre is segítsük.

Mielőtt a gyűlés lefolyását ismertetnők, egy kötelesség lerovásával tartozunk. E lapok olvasói ismerik azt az agitációt, melyet mi a mozgalom érdekében kifejtettünk. Ritkán vagyunk abban a helyzetben, hogy a Borsodmegyei Lapokkal egy véleményben legyünk, de hálásan kell elismernünk, hogy az iparpártolási mozgalomban lapársunk nemes versenyre kelt velünk, agitált, épen mint mi. Megtette a magáét, kikérte a részt a derék Borsod is, a mi igazán jól esett nekünk, mert miként a közönség észrevehette, bizony olyan helyekről, a honnan igazán nem vártuk, fogyasztó szelek is fujdogáltak.

Hibáznánk, ha el nem ismernők, hogy a mozgalom sikerében éppen akkora része volt a kormány embereinek, mint a függetlenségi pártnak, mert ők is teljes számban vonultak fel s ott láttuk a pártnak igen sok notabilitását. Hálátlanok lennénk, ha el nem ismernők a Forster Rezső ur érdemeit is, melyet e gyűlés sikere és rendezése körül szerzett. Sokszor álltunk és valószínűleg ismét állunk, mint politikai ellenfél vele szemben, de azt őszintén bevalljuk, hogy a mostani viselkedése iránta való tiszteletünket öregbítette, rokonszenyünket és nagyrabecsülésünket csak növelte. Mert hiába, mégis csak jól esik lelkünknek az a tudat, hogy minket elvi ellentétek elválaszthatnak, de a hol a haza nagy érdekeiről van szó, ott megint kezet fogunk és egyek vagyunk, mint test a lélekkel.

Magát a gyűlés lefolyását a következőkben ismertetjük:

Délután négy órakor *Mikuleczky* István ügyvéd a gyűlést megnyitotta, üdvözölve a nagy számban összegyűlt hallgatókat, s hangsúlyozva a mozgalom nagy nemzetgazdászati horderejét. E mozgalomban, ugymond, részt kell venni városunk és megyénk minden polgárainak, tartozék bármely társadalmi osztályhoz avagy hitfelekezethez. El kell követnünk — így szól az elnök — mindent, hogy a megindult mozgalom hódítson és minél szélesebb rétegre terjedjen; nem kell, nem szabad megpihennünk mindaddig, míg a *nemzeti* vagyonsodás alapját, a honi ipart a fogyasztó közönség pártolásával meg nem teremjük. Az elnök gyűjtő szavainak elhangzása után

Budai József tanár vette át a szót, a ki körülbelül ezeket mondotta: A népek élete, éppen mint az egyes emberé, szakadatlan küzdelem a létért. A magyarság küzdelme ezen a földön akkor kezdődött, mikor nemzetünk átlépte Kárpátunk bérczeit s tartott egy ezredéven át, tart ma is, s tartani fog mindaddig, míg e hazát magunkénak akarjuk mondani. Küzdelem a népek élete is, mely küzdelemben az erős, kitartó, előre látó és főképp munkás nemzeteké lesz a jövő és így van ez helyesen, mert mindennek, mi ezen a földön becses, munka és küzdelem adja meg az értékét. Nincs okunk sajnálni az olyan nemzeteket, melyek a népek nagy munkaversenyében helyüket megállni nem tudják és nem akarják. Hadd pusztuljon a földről minden, ami életre nem képes és nem érdemes s hadd boldoguljon minden, mi az életrevalóság és haladás nemes csiráit rejti magában. Áttérve a magyar nemzet létérti küzdelmére, hangsúlyozza, hogy fajunk megállta helyét a multban, a miről a lefolyt évezred történelme tesz tanubizonyosságot. A mult küzdelme, melyet karddal, fegyverrel csataterén vívtunk: szép, nemes és lélekemelő volt, ámde az új évezred alaposan megváltoztatta a létérti küzdelem módját és eszközeit úgy hogy ma már nem lehet tisztán csak vitéséggel biztosítani fajunk jövőjét. Igen, mert harc folyik, napról-napra tartó harc a mi korunkban még békés időben is. Egy láthatatlan, de eredményeiben annál nagyobb, horderejű küzdelem: a tudományjal párosult munkásság harcza. Éppen azért napjainkban a népek sorsa nem a csataterén, de a munka nagy versenyében dől el és ha valaha, úgy most lett igaz a költő szava: „Ne csak veszélyben légy serény, a béke vésszesebb s melyet vág álmos népeken, gyógyíthatlan a seb“. Az új század hajnala új küzdelemre hív bennünket, új csataterre, új fegyverekkel. És nekünk sietnünk kell, mert ellenfeleink már csatarendben állanak és harcolnak ellenünk, mikor mi még csak a védelemről tanakodunk. Anyagi javakért foly a

jelen század harcza az ipar és munka eszközeivel. Elmaradtunk ebben a harcban a mívelt nyugat mellett, mert örökös harc volt a multban a mi életünk; védnünk kellett a keresztyénség nagy eszméit és a magunk nemzeti szabadságát. Most a béke korát éljük és pótolnunk kell ipari elmaradottságunkat, ha azt nem akarjuk, hogy hazánknak vérrel szerzett szent földjét munkásabb nemzetek ki ne huzzák a talpunk alól. Minden jel arra mutat, hogy a nagy csata elkezdődött és mi hátrányban vagyunk, hisz ezt mutatja az óriási mérveket öltő kivándorlás. Hiába mondjuk a kivándorlónak, maradj, ne menj az idegenbe, azt feleli nekünk: adj hát munkát és kenyeret. Kenyeret tudnánk adni, hisz az aranykalászos rónaság termését alig győzik vasutaink külföldre szállítani, de munkát adni nem tudunk s vajjon miért? Mert nincs iparunk, mert a földművelés nem ad egész éven át állandó munkát és kenyeret, mint az ipar és gyárak s mert ez a foglalkozás csak bizonyos meghatározott számú embernek tud munkát biztosítani, következésképp a népfölösleg, illetve az az elem, mely a mezei munkára főlöslég, kénytelen kivándorolni. *Az egyoldalu foglalkozás csak kevés embernek ad kenyeret, annál több fér meg és boldogul egy országban, minél többféle foglalkozás és munkakör áll a lakosság rendelkezésére.* Mi eladjuk az ausztriai iparosnak buzánkat, a vágó marháinkat, de ha ipart fejlesztünk, lesz annak idehaza is fogyasztó közönsége, szaporodik fajunk a 100 millió szláv és 55 millió germán között, mert kap munkát és kenyeret, nem vándorol idegenbe. Márpedig ha élni akarunk, szaporodunk is ily erős idegen fajok között. Hangsúlyozva, hogy ipar nélkül folytonos vagyoni sorvadás a nemzet élete, míg az iparfejlesztés maga után vonja a nemzeti miveltség, és művészet erőteljesebb fellendülését. Mindaddig, míg nem lesz olyan vagyonos osztályunk, mely a művészetért áldozni képes, csak idegeneknek nevelünk művészeket, mint Munkácsi és Zichy Mihály példái bizonyítják. Olyan ország, mely

évenként 480 millió nyersterményt küld a külföldre és 800 millió divatárut, ipari terményt rendel a külföldről, a mint mi teszünk, legbiztosabb uton van az anyagi elzülés felé. De végre is fel kell ébrednünk a lethargiából, ipart kell teremtenünk. Ipart pedig csak ipar pártolás teremti, úgy hatza fejlődő iparra, mint a kapa és az öntözés a fejlődő növényre. Ha fejletlen az iparunk, ne csüggedjünk, hisz a gyermek sem tud járni születésekor, de majd megtanul a szerető szülői szív gondozása alatt. Felolvasta Szabó Béla gyógyszerész levelét, ki éppen ma, a védegyelet megszületése napján, indult el egy lipcei gyárba, hogy több hónapi közvetlen munkával sajátítsa el a pipere szappan gyártást s ki visszatérése után városunkban szándékozik gyárat állítani. Azzal végzi beszédét, a mivel Szabó Béla a levelét: „védjük a magyar ipart, mert *lesz idő, mikor a magyar ipar fog bennünket megvédeni.*“

Budai után Forster Rezső beszélt nagy tetszés mellett. Talpraesett felszólalásban fejtegette, hogy a mi munkánknak teljes sikere csak akkor lesz, ha a megye és város hölgyeit a mozgalomnak megnyerjük. Majd Porcs János tanár intézett néhány lelkesítő szót a közönséghez, mire a gyűlés kimondotta, hogy a védegyeletet megalakultnak tekintik s az alapszabályok kidolgozására bizottságot nevezett ki. E bizottság tagjaivá megválasztottak Mikuleczky István elnöklete alatt: Radvány István, Lichtenstein József, Koos Soma, Petró József, Tóth Pál, Budai József, Bizony Ákos, Csáthy Szabó István, Porcs János, Gálffy Ignác, Dr. Kovács Gábor, Polgár György, Rácz Jenő, Ruttkay Menyhért, Mahr Pál, Pfliegler Ferencz, Putnoki Antal, K. Papp László, Forster Rezső, Weidlich Pál, Gedeon András, Pick Jakab, Szabó Béla, Klein Sámuel, Viszlai József, Sikorszky Gyula, Berecz József. Jegyzőnek Láng Ottó választott. A gyűlés a leglelkesebb hangulatban oszlott szét.

TÁRCZA.

Arra felé . . .

Arra felé az alvásban
Sötét felhő támad —
Sötét felhő, terhes felhő
Szívemen a bánat! —

. . . Eloszlik-e vagy rászakad
Záporként a könyve?
Ég tudója — meg te kis lány,
Alvóg legszebb — gyöngyje! . . .

Berecz Lajos.

A három kérdés.

— A „Szabadság“ eredeti tárczája. —

János gazdával történt.

Kihuzta a zsidó a telkes gazda alól a földet Ereszben. Megütötték a dobot a fehér oszlopos ház előtt és János gazda azon vette magát észre, hogy négyszáz forint az egész vagyona, a mit az árverés után magáénak mondhat. Mit kezdjen ő ezzel a a négyszáz forinttal?

Nagy busan beállit a komájához tanácsért. A koma, mint afféle ujságolvasó ember, azt tanácsolta János gazdának, hogy menjen föl Budapestre, ott széles a világ,

sok ember meggazdagodott már kevés pénzzel, hátha neki is beüt a szerencse.

Megfogadta János gazda a tanácsot, begyürte a kis lajbija zsebébe a négy darab százast és fölballagot Budapestre, Nagyámulva bámulva lődörgött a czifra külsejű paloták, robogós hintók, fényes öttözetű nép között, miglen éppen a Kossuth-Lajos-utcában a Nemzeti Kaszinó elé került valahogy ahol két uri ember nézett ki az egyik emeleti ablakból. János gazdának persze fogalma sem volt arról, hogy mi az a Nemzeti Kaszinó, hanem azért meredt ott állva, mert hogy nem fért a fejébe, hogy jut az a két ember olyan magosra?

Meg is emelte a kalapját illedelmesen és megszólította az urakat odafönn:

— Instálom alásan, hogyan tetszett oda menni abba a magos ablakba? Talán leki-vánkoznak, de nincs létra?

A mágnások persze jól nevettek az együgyűségen és mert tetszett nekik az eredeti paraszt, leküldtek érte egy inast és felhívták magukhoz, hogy majd mulatnak rajta.

— Hát hogyan került kend Budapestre?

— Hát, instálom, möggazdagodni gyűltem föl Pestre. Éppen a mult héten jelen-

leg ugyanis mindönömet elliczitálta az felemás zsidó, oszt négyszáz pöngöm maradt csak, a komám mög aszonta, hogy itt Pestön sokan főpénzelték mán magukat, hát én is főballagtam möggazdagodni. Tán az tekintős nacscságák megmondhatják neköm, hogy köll elkezdényi?

— Nem vagyunk mi tekintetes urak, barátom, mert mi grófok vagyunk.

— Mán, hogy gerófolk! No akkó mög ippeg jó helyre gyűttem, mert hát a geróf nagy mög ilyen fáintosra.

Tetszett a fura észjárásu falusi a két mágnásnak nagyon.

— Bizony jó helyre jött barátom. Nem olyan nehéz dolog az a meggazdagodás. Nézzen ide, teszkek két százast az aszatra, tegyen ide kend is annyit. En aztán fölادok egy kérdést kendnek. Ha megtudja fejteni, kenddé a négy százast, ha nem tudja, akkor persze az enyém.

— Hm, no. Jól van geróf ur, möpróbáljuk.

Kitette a gróf a két darab százast. János gazda is előkereste a lajbiból a fele vagyont s a gróf föltette a kérdést:

— Mondja meg kend, milyen mély a tenger?

A turisták Miskolczen.

Piros pünkösd vasárnapján róttá le Miskolcz városa a hála és tisztelet adóját a magyar országos turista egyesület kebeléből minden oldalról hozzánk tömegesen lerándult derék, lelkes tagjai iránt, hálás emléket hagyván magok után azok számára, kiknek ez a tisztelet és kitüntetés osztályrészévé jutott. Isten hozta őket körünkbe. Szívesen látott vendégek voltak ők és kedvesek a Borsodi-Bükk-egyletnek és Miskolcz város közönségének egyaránt.

Folytak hetek óta az előkészületek, hogy az ünnepély méltó legyen az ünnepeltekhez és az ünnepélyt rendező városához.

Legnagyobb örömünkre kellemes tavaszi nap mosolygott a városra s így az országos turistákat nem zavarta meg semmi a rendezett ünnepély megtartásában és a cél érdekében mindenkor lelkesültni tudó közönségünk figyelemmel kísérhette őket hivatalos és diadal utjokban.

A Korona szálló, megyeház és több fellohogózt épületek hirdették, hogy Miskolcz város ünnepel.

Eléggé ismeretes volt már napok óta mindenki előtt, hogy az országos turista egyesület évi közgyűlését fogja városunkban pünkösd vasárnapján megtartani, ez a mozzanat már magában is elég volt arra, hogy a Borsodi Bükk-egylet mozgósítsa minden erejét és mutassa meg az ország rokon turistáinak azt, hogy lelkesedni tud vendégeiért és ezen lelkesedéshez méltóan tudja megünnepelni ölelő és vendégszerető karjaik közé jött barátaikat, ismerőseiket és bajtársaikat. Ugyis volt. Miskolcz város turistái, valamint az annak élén álló tisztikar a nagy ünnepély fontosságát teljesen átértézte, önzetlen és országszerte ismert szívélyes fogadtatásával pedig bebizonyította, hogy a közös cél szolgálatában fáradságot nem ismerő, kitartó ügybuzgósággal küzd és diadalra jut átja azt a megtisztelő kitüntetést, melyet annak idején nyert, mikor százaknak ajkai egyhangulag elhatározták az évi közgyűlésnek Miskolcz városában leendő megtartását.

A közgyűléssel kapcsolatosan rendezett ünnepély lefolyása egyébként a következő volt:

Az ismertett program szerint szombaton este a kassai és budapesti gyorsvonatokkal érkeztek meg a turisták a tiszai pályaudvaron, a hol a borsodi bükk osztály intéző

köre várta már a vendégeket. A vendégek elszállásolása után este nyolcz órakor a Népkertben ismerkedési vacsora volt, melyen a turistákon kívül városi társadalmunk számos előkelősége is részt vett. A város részéről *Soltész Nagy Kálmán* kir. tanácsos, polgármester üdvözölte a vendégeket.

Vacsora után *Weidlich Pál* a borsodi bükk egylet igen népszerű tagja hívta meg a jelenvoltakat avasi pinczéjébe, hol a késő éjjeli órákig szücsölgöttek a szívesen látott vendégek a jobbnál-jobb miskolczi borokat.

Vasárnap reggel közös reggeli volt a Pannónia kávéházban, melynek megtörténte után az idegen vendégek a miskolczi turisták kalauzolás mellett megtekintették városunkat, mely alkalommal nem egy ízben eljenezte meg őket lelkes közönségünk, mert ezek dalias termetükkel és turista öltözetükkel mindenfelé magukra vonták a sétálók figyelmét. Déli 11 és fél órakor a turisták hol szórványosan, hol együttesen felvonultak a megyeháza nagy dísztermébe. A terem zsufolásig megtelt. Ott látnuk megyei és városi életünk sok kitünőségeit, ott volt egy igen kedves és distingvált hölgykoszoru és társadalmi életünk színe java, kik élénk érdeklődéssel tekintettek a közgyűlés lefolyására elé.

A közgyűlést pontban háromnegyed tizenkét órakor *Báró Vay Elemér* Borsodvármegye főispánjának és a borsodi bükk egylet elnökének üdvözlő szavai nyitották meg. Remek beszéd és szép ékes szavak kíséretében üdvözölte melegen és szívélyesen a jelenvoltakat, mire zajosan megéljeneztek. Aztán átadta a szót dr. *Téry Ödön*, a magyar országos turista egyesület ügyvivő alelnökének, ki elnöki tiszteiből kifolyólag nagy hatással elmondotta ügyesen összeállított elnöki beszámolóját és felhívta a titkár jelentéseinek megtételére.

Dr. Thirring Gusztáv az egyesület buzgó központi titkáranak egy fél óráig tartó felolvasása következett ezután. Nagy szakértelemmel és sokoldalú ismeretekkel dúsragdon összeállított történeti visszajárlantás volt ez a turista világ élményeiből. Őt, valamint az elnököt a közgyűlés zajosan megéljenezte fáradhatatlan működésükért.

Nyomban utána felolvastattak az ország minden részéből érkezett üdvözlő táviratok, mire a közgyűlés megbizta az elnökséget, hogy az érdekelt feleknek írásban köszönetét fejezze ki. Minekutána a magyar turista

egyesület 1899. évi zárszámadása kivonatban a közgyűlés közvetlen megkezdése előtt mindenkinek kiosztatott, az elnök az előirányzat és számadás felolvasását mellőzni rendelte, a számadóknak erre a közgyűlés a felmentvényt megadta. Elhatározták továbbá egyhangulag, hogy a jövő évi közgyűlést Eperjesen tartják meg. A szavazatok megállapítása, a választmány felolvasása, az indítványok ismertetése következett ezután.

Említésre méltó a borsodi bükk egylet indítványa, mely szerint kéri a magyar turista választmányát, hogy egy uti kalauz szerkesztessék, az érdektársak között terjesztessék és az idegen nyelvekre lefordíttassák. A választmány örömmel üdvözli az indítványt és elhatározza, hogy a kiviteli módokat tanulmányozza, a kalauzt megszerkeszti és az eredményt a jövő évi közgyűlésen bejelenteni.

A közgyűlés elfogadja és jóváhagyja a választmány indítványát. Ezt követte még az üres állásokra való jelölés és a szavazás megtörténte, id. *Kühne Adolf* egyleti osztálytitkár érdekes felolvasását hallgatta végig a közgyűlés. Ennek a tárgyát a Hámor és környékének, valamint a Bükk-hegység ismertetése képezte a tapasztalati adatok nyomán ügyesen és szellemesen összeállítva. A felolvasót zajosan megéljeneztek. Végül kihirdette a közgyűlés a szavazatok eredményét és aztán az elnök köszönetet szavazott és berekesztette a gyűlést.

Innen a turisták vendégeikkel együtt a Korona-szálló nagytermébe vonultak, a hol délután 1 órakor 70 teritékű bankett volt. A hat fogásból álló jó és izletes ételek s italok sokáig emlékeztetések fogják tenni ezt a társat ebédet, a miért is *Reidinger Béla* szálloda-tulajdonos kitünő konyháját méltán dicséret illeti. *Radics* híres zenekara huzta ebéd alatt a szép nótákat. Az ötödik fogásnál felemelkedett *Lichtenstein József* és a távollévő elnök nevében egy szép toaszt kíséretében éltette a társaságot. Azután dr. *Téry Ödön* éltette az elnököt, majd *Petro József* alelnök éltette a jelenvolt hölgyeket. Még dr. *Környey Ede* ujonnan megválasztott központi alelnök a miskolczi turistákra emelte poharát. Azután felemelkedett a társaság és a Korona-szálló előtt várakozó kocsikon társas kirándulásra indult a Hámorba és ott a Dolkatetön épített kilátó toronyak felavatását ejtette meg a dalárda közreműködése mellett. A felavatás után a lillafüredi nagy vendéglőben táncz és vacsorára gyűltek össze s vidám hangulatban voltak együtt a késő éjjeli órákig. Másnap pedig miskolczi turistáinkkal egyetemben folytattak kirándulásukat a kitűzött program szerint.

Ha el is távoztak vasárnap délután már a kedves vendégek körünkől, de a becses emlék megmarad, mit számunkra idejöveteük által megörökítették.

Az elválás rosszul esett, de annál edesebb lesz a közeli kedves viszontlátás.

Krach előtt . . . !

Közleg a június.

Piros pipacs, kék buzavirág nyílik.

Megszólal a pitty-palatty.

Hirdeti a napsugaras kedves idény eljövételét, amelyet „holt szezon“-nak tisztel a mai mód.

Boldog ország ilyenkor ez a Magyarországnak. Még a politika is szünetel benne.

Ugy kell, hogy szüneteljen minden. Fürdőzzék, utazzék, szórakozzék és vigadjon mindenki. Így hozta be, így kívánja a — mai mód.

És amit a mód diktál, annak meg kell lenni. Kerüljön akármibe, áldoz érte vért, életet, vagyont, boldogságot és gyakran becsületet is a társadalom.

A legutóbbi években már nagyon sok áldozatot szedett. A köznyomor évről-évre ijesztebb mérvben lépett föl az országban

Gondolkozik a paraszt, majd megszólal:
— Fogas kérdés biz e gróf ur, de kitálam. Egy kőhajításnyi. Mert ha követ hagyitunk belé, mind leméri a fenekéig.

— Jól megfelelt kend, dicsérte a másik gróf. A négyszáz pengő a magáé. Hanem tudja mit, hagyjuk ott. Teszek most én hozzá még négyszázat, aztán én adok magának egy kérdést. Ha megfejti, magáé a nyolczszáz pengő, ha pedig nem, akkor az enyém.

— Jó van gróf ur! Erre is ráállok.

Kitette a másik gróf a négyszáz pengőt és föladta a kérdést:

— Hát akkor azt mondja meg kend, hogy hány stáció ide a menyország?

Gondolkozik a paraszt egy ideig, azután megszólal:

— Tyű, ez még fogósabb kérdés volt. De azért tudom ám, he! Hát: egy stáció. Mer hát mög vagyon irva, hogy »kiszálván belőle az lelök, ögyenöst az Isten elé men.« Ma pedig ha ögyenest az Isten elé men, akkor nem is tart közbe stációt.

Igy hát egy stáció ide a menyország.

— Jól megfelelt kend. Kendé a nyolczszáz pengő. No most vigye kend, Isten áldja meg kendet.

— De nem addig van a, — felelt János gazda. — Tudják-e mit, gróf urak! Üsse kő ezt a nyóczzáz pöngöt, tögyenek hozzá a gróf nacságák még nyóczzázat, oszt én adok föl egy kérdést. Ha mögfejtik a kérdést, itt marad a nyóczzáz pöngöm, ha meg nem fejtik, kapok kétszer nyóczzázat.

Összenézett a két gróf, tetszett nekik a beszéd. Mosolyogva gondolták magukban, hogy ugyan minő kérdést adhatna föl nekik ez az együgyü paraszt, a mire meg nem tudnának felelni. Kítették hát az összezeget.

— Szívesen ráálunk, barátom. Hát csak kérdezzen.

Ravasz, széles ábrázattal fölöttette hát János gazda a furfangos kérdé:t:

— Azt mondják meg neküm a gróf urak, hát hogy hívják az én komámat *Ercsibe*?

Erre menten elképedt a két mánás. Szót sem találtak a kérdésre. János gazda pedig begyömöszölte a sok szép bankót a lajbija belső zsebébe és örvendve mormogta a bajsza alatt:

— Isten áldja meg a komát. Megyek *Ercsibe*, visszaszerzem a Felemástól a házat.

Czenner Lajos.

s az igények nem idomultak hozzá. Ellenkezôleg: napról-napra divatosabbak, szeze-sziósabbak leszünk.

Szüli ezt azután a sok megdöbentô szomorú jelenséget. A kapczabetyár, csirkefogó mellé odakerült a bankóhamisító, sikkasztó gavallér a vádlottak padjára, az öngyilkosokról három év krónikájában több parfümös szalonkabátot, mint darócöt huztak le a morgók szolgái.

Vigasztalan, szomorú lett a középosztály helyzete. A modern kor a cifra nyomoruság letéteményesévé tette.

Két vigasztalója van: a *hitel* és a *revolver*. Ha egyikből kifogyott, a másikhoz folyamodik. Azután marad hátra család, amely koldulni szegyel, dolgozni rest, lemondani nem tud s megszületik a *bűn*.

Ilyen társadalmi viszonyok me'lett közelg az idény, amit a módi „holt szezon“-nak nevez.

Hajdanában örültünk neki. Aratás előtt álltunk Magyarországon. Megduzzadt újra a bugyelláris. A holt szezon az öröm szezonja volt.

Az idén sötét következményeket sejtet. Nagy krach előtt állunk.

Igazi halott szezon ígérkezik. Egy sereg vállalatot készül halottá tenni.

Már beköszöntött hivatalosan akkor, amikor január elsejét datáltuk.

Az év egész első fele egy ijesztô, csendes holt szezon volt. Sehol semmi élet, semmi jövôbe vetett remény. Mintha egy irtózatoss háború viselte volna meg az országot. Mindenütt a legnagyobb szükség, nyomor. Sehol pénz nem csörgött.

Ipar, kereskedelem, művészet, minden, mindenféle pangott. Egy sereg hatalmas ipari vállalat jutott koldusbotra. Mindenfelé csak sopánkodás és jaj telíté meg a léget.

A *szükség* nyomását kínosan érezték fenn és alant.

A hitel óriási mérvben megrendült. Bankok, pénzügyintézetek szűkkeblűen elzárkózni voltak kénytelenek ott is, ahol előbb két kézzel olvasták le az aranyat.

Senki sem tudja, mi e nyomoruság oka. Senki sem veszi észre, hogy annak a bizonyos módinak milyen jelentékeny része van benne.

A jövedelem immár végképp nem bírta meg az *igényeket*, amelyekre annyian építettek, alapítottak.

Az agyagkoloszusra súlyos köveket emeltek. A hatalmas épületnek össze kell roppanni.

Már roskadozik, inog. Ropogása bántó. Beáll a túlzásolt, törvényszerű eredménye a reakció.

A módi, a hivatalosan megállapított a „holt szezon“ nem várt krach szülője lesz. Nagyon megfogják érezni mindenfelé a magyar társadalomban.

Egy cseppet sem vigasztaló, hogy immár megszólalt a Duna-Tisza közén a pity-palatty . . . !

A lelkiismeretnek kell megszólalni. A módival kell alább hagyni. Ha a sajtó beolthatja a középosztály lelkébe, hogy a szeze-sziós örületes szélsőségeinek ellent állani dicsőség és erény — ha szakítani tudunk a módi kárhuzatos félszeze-sziósával, úgy ismét örülhetünk a pity-palattyos nyárnak.

Addig ne örüljünk, mert halál rejlik a nap mosolygásában . . .

A mai társadalmi élet ferdesége a kutféje minden bajnak. A társadalomnak tisztes annyiról le kell mondania, mint amennyit megengedhetne magának egészséges szellem mellett, hogy fölépülhessen súlyos bajából: nagyzási hóbortjából.

UJDONSÁGOK.

Tájékoztató.

Junius 9. A miskolci ev. ref. felsőbb leányiskola tavaszi táncmulatsága a Népkerthben.

Junius 10. A miskolci izr. ipartestület táncmulatsága a Népkerthben.

Junius 11. Borsodmegye évnegyedes közgyűlése.

Junius 30-án: A miskolci iparos-ifjak önképző- és közmívelődési egyletének nyári táncvigalma a Népkerthben.

— **Személyi hir.** *Herman Ottó*, a híres tudós, volt országgyűlési képviselőnk szombaton óta körünkben időzik. — *Dr. Tarnay Gyula* alispán tizenkét napi távolléte után szék helyére visszaérkezett.

— **Hymen.** *Dr. Kovács Lajos*, az ügyvédi kar fiatal és rokonszenves tagja, vármegyei tb. alügyész, szombaton d. u. esküszik örök hűséget *Mikuleczky István*, pártunk nagyérdemű vezérére, tekintélyes ügyvéd s ev. ref. egyház főgondnoka nagyműveltségű leányának, *Ilonkának* a Kessuth-utcai ev. ref. új templomban.

— **A megyéről.** Borsodvármegye törvényhatósága f. hó 11-én évnegyedes közgyűlést tartja báró *Vay Elemér* főispán elnökelete alatt. Junius 9-én a pénzügyi szakbizottság, 10-én pedig az állandó választmány ülészik a közgyűlési tárgyaknak előkészítése czéljából.

— **Szerenád.** A diós-győri zászlószentelésre városunkba jött a szegedi vasuti dalkör *Szögedi Endre* karnagy vezetése mellett szerenáddal fejezte ki tiszteletét szombaton este *Krón Ignác* műhelyfőnök és *Soltész Nagy Kálmán* polgármester előtt, míg hajnali 3 órakor Diós-Győrben a zászlóanyát tisztelték meg énekükkel.

— **Törvényszéki hir.** Az igazságügyi miniszter *Hazag László* miskolci és ifj. *Michnay Bertalan* szolnoki kir. törvényszéki aljegyzőket kölcsönösen áthelyezte.

— **A rendőrtanácsos** *Nikell József*, az új rendőrtanácsos f. hó 15-én kezdi meg hivatalos működését.

— **Miskolc után Kassa.** A borsodmegyei és miskolci iparvédő-egylet alakuló ülésén több tekintélyes kassai kereskedő és iparos is résztvett. A magyar iparvédelem érdekében kifejtett lelkes akció annyira felvillanyozta ezeket a derék kassai polgárokat, hogy azonnal elhatározták, miszerint *Kassán is megalakítják az iparvédő egyletet*, még pedig már e hó folyamán.

— **Zászlószentelés.** A Diósgyőr-vasgyári „Jószerecsse“ dal- és önképzőkör ujonnan beszerzett zászlóját pünkösdi vasárnapján szentelte fel *Kiss László* diós-győri plébános a küldöttségek és nagyszámu vendégek jelenlétében. Indulás a templom-térre, hol az oltár fenyő lombok között volt felállítva, a munkás étteremből történt. A menetet lovas bandérium nyitotta meg. Majd a zászlóanyája *Fleischman Gyöznő* négyes fogata következett 30 szép leánytól körülvéve. A testületek s küldöttek hosszú sora s két zenekar egészítette ki a menetet, beláthatlan közönségtől kísérvé.

A felszentelési aktust *Kiss László* diós-győri plébános végezte. „Isten volt az első munkás“ alapeszméből kiindulva magas röptű, költői szárnyalású beszédet mondott. Majd az első szeged „Isten egyesítsd a magyart s soha el ne hagyjad“ szavakkal bevérven a zászlórudba, azt megáldotta. A mise közben *Szögedi Endre* szegedi zeneakadémiai igazgató kellemesen csengő érczes hangon harmonium-kísérettel mellett egyházi dalokat adott elő. A „Jószerecsse“ dalkör a jelgójét és *Hubert „Fohász“-át* énekelte

preczisen *Szabenyi* karmester vezénylete mellett. Még a szegedi és a „Jószerecsse“ dalkör énekelte zenekar kísérettel mellett a Hymnust, melynek végeztével a szegedek beverése következett.

Az arannyal dusan himzett bordó zászló e feliratot viseli:

„Éreznek, vasnak életet ad erős karunk,
Szeretni e drága hazát lelkesít dalunk!“

A menet innen a nagy étterembe vonult, a hol a szegedek beverése folytatást nyert.

Itt többek között *Karla Bertalan* miskolci ipartestületi elnök „Egyetértés, ez a közös nagy czél, a hazai ipar fejlesztése s felvirágoztatása vezéreljen bennünket“ jelige után verte be a testület zászlószegét.

Majd 1 óra után ebédhez ültek mintegy 300-an. A felköszöntők hosszú sorát *Eisner* elnök nyitotta meg, a királyra s az uralkodó házra mondván azt, mit a jelenlevők állva hallgattak végig. Folytatva felköszöntőjét, a vendégeket, a zászlóanyát, Tégeit és *Fleischmant* élteti. — *Nagy József* a fővárosi VIII. ker. munkás-otthon küldöttje állott fel szólásra. Nagyon sajnálja — ugymond — hogy hódolatának zászlóját nem hajthatja meg a zászlóanyá előtt, kit nem lehet szerencsés az ebéden üdvözölhetni. Mint az ünnepély a legelső tényezőjére, a zászlóanyára üriti poharát. *Novák Sándor* főtanító a vasgyári alkalmazottak dalköre nevében élteti a „Jószerecsse“ dalkört. *Kiss László* plébános *Szögedi Endrét* s a jelenlevő dalárokat, a *szabadkai* küldött a jelenlevő hölgyeket, *Szögedi Endre Szabenyi* karnagyot, *Krón Ignác* Kiss plébánost stb. éltette. Kellemesen szórakozást nyújtott a szegedi dalkör és a „Jószerecsse“ preczisen előadott ének-számai, melyeket ugyancsak hosszantartó taps és éljenzés követett.

A gyárvezetőség részéről jelen voltak az ebéden: *Nagy Sándor*, *Svetlik*, *Berg* kohónagy, *Hedvig*, *Eisner* mérnökök és főmérnökök, *Győy* titkár stb.

Négy óra után a vendéglő tágas kerti helyiségében adtak egymásnak találkát az ünneplők, ahol a vasgyári zenekar hangjai mellett töltötték el kedélyes hangulatban a délutánt.

Este 8^{1/2} órakor kezdetét vette a hangverseny, melyen a gyári zenekar, az ünneplő dalkör, a gyári alkalmazottak énekkara s különösen a szegedi vasuti dalkör arattak fényes sikert. Kedélyes táncmulatság zárta be az ünnepélyt, melyre minden jelenvolt egy kellemesen eltöltött nap emlékével távozott.

Nem volna teljes a tudósításunk, ha föl nem emlitenék azon egyleteket és testületeket, kik jelenlétükkel emelték az ünnepély fényét. Első sorban a szegedi vasuti dalkört kell főlemlitenünk, mely 32 működő taggal s csaknem annyi vendéggel képviseltette magát. Ott volt a miskolci hadastyán-egylet zenekarral, a miskolci ipartestület képviselőiben *Karla Bertalan* elnök, a miskolci dal- és önképzőkör zászlójuk alatt, a miskolci iparos-ifjúsági olvasó és közmívelődési egylet, a gyári alkalmazottak dalköre, a szolnoki műhely alkalmazottai, a budapesti VIII. ker. munkás-otthon, az „Érczhang“ dalegylet képviselői stb. stb. *Kissé* kellemetlen hatást szült, hogy sem koszorus dalegyletünk, sem a polgári dalárda nem képviseltette magát ez ünnepségen.

— **Esküvő.** Spiegel Miksa f. hó 12-én tartja egybekelési ünnepélyét Egerben *Wiener* Juliska kisasszonnyal.

— **Magyar név.** Löwy Miklós miskolci felső iskolai tanuló vezetéki nevét *Lukács* ra változtatta belügyminiszteri engedéllyel.

— **Évzáró ünnepélyek.** A miskolci állami felső ker. és polg. iskolában június 8-án, az ev. ref. főgymnásiumban június 10-én, az ev. ref. felsőbb leánynevelőben június 10-én, az érseki leánynevelőben június 24-én lesznek megtartva az évzáró ünnepélyek, melyek szavalati-, ének- és zene-előadásokkal vannak egybekötve.

— **Népünnepély.** A miskolci önkéntes tüzoltó-egylet a mentő-osztály javára augusztus hó folyamán nagyszabású népünnepélyt fog rendezni. Az ünnepély rendezésére már legközelebb 100 tagú bizottságot választ a tüzoltóság.

— **Térzene.** A helyorség zenekara által a Népkert-Lövölde helyiségében minden csütörtökön d. u. rendezendő séta hangversenyek ezentul nem öt, hanem hat órákor fogják kezdetüket venni.

— **A nyéki körjegyzői állásra** a tegnapi megtartott választáson *Megó* László helyettes-körjegyző választatott meg öt pályázó ellenében.

— **Városi takarékpénztárak.** Nyiregyháza városában a város t. ügyésze, *Hudák* Károly dr. vetette föl egy Városi takarékpénztár létesítésének eszméjét, úgy, a mint azok a külföldön igen hasznos intézményeknek bizonyultak. Nálunk ma még csak Fiumében van egy hasonló pénztintézet s ott is virágzik, a mennyiben 80,000 korona tiszta hasznót mutathat fel a köz javára évenként. A városi takarékpénztár kezelni fogja a letéteket, város folyó jövedelmeit, továbbá az alapok és alapítványokat és ezek képezik egyuttal az alaptőkét, a mi oly tekintélyes summa, hogy magánpénztintézet ritkán rendelkezik annyival. Ezeken kívül ez a hatósági intézmény kaphatná kezelése alá kamatozás végett a megyei alapok és árvapénzek egy részét is. Ily kép aztán a mellett, hogy a magánosoktól is kamatozó betéteket fogad el, olcsón kielégítheti az egyesek, különösen a kisbirtokosok hiteligényeit. A városnak pedig szép jövedelmet fog hajtani a takarékpénztár, a melynek élére a képviselőtestület és a tanács kerül 12 taggal. A város polgársága nagy örömmel fogadja a tervezett takarékpénztárt, de az odavaló pénztintézetek, a melyeknek persze érzékenyen sérti az érdekeit, minden követ megmozdítanak ellene.

— **Nagy tűz.** Vasárnap délelőtt a miskolci rendező-pályaudvaron, a hol eddig ismeretlen okból egy kátránnyal telt vasuti kocsi egészen elhamvadt. A félelmetes tűzvész tovatérjedését a miskolci és vasuti tüzoltóság akadályozta meg.

— **Öngyilkos ifju.** Sulyos csapás érte *Homer* József polgártársunkat és családját. A család egyik szép reményekre jogosító sarjadéka, *Homer* Rudolf 19 éves, a budapesti kertészeti tanintézet alkertésze, szombaton éjjel egyik kávéházban, mulatozás közben önkézevel véget vetett ifju életének, melyet alig ismert és nem tudott becsülni. A szerencsétlen ifju holttesteit Miskolcra hozták s tegnap délután örök nyugalomra helyezték. A család iránt őszinte részvét nyilvánul.

— **Borsodmogyé területén** május hó folyamán 57 tüzeset volt. Ezekből 24 tüzeset *gyújtogatásból* eredt, mint azt a csendőrség által megejtett vizsgálat kiderítette.

— **Nagy verekedés** volt vasárnap este a Gyöngyvirág utcán. Tízennyolcz mester-legény kapott utjába egymással régi ellenségeskedésből és kődarabokkal, botokkal ütődtek-verték egymást. Az en miniature angolbur háborúságnak a rendőrség csak nagynehézen tudott véget vetni. A vérengző legények közül többet a hűvösre tettek.

— **A kórház hiénája.** A belügyminiszter egyik leiratában érdekes panaszra hívja fel a figyelmet. *Rosenbaum* Sándor csavargó kereskedőség az, ki megúván a pudli mellett való álldogálást, könnyebb megélhetés után nézett. És ugylátszik, megtalálta azt, a mit keresett. Illetőségi helyéről ugyan is panaszt emeltek a belügyminiszterhez, hogy az ország minden részéről érkeznek oda kórházaktól megkeresések, hogy a *Rosenbaum* Sándor részéről okozott betegápolási költségeket fizesse meg. A belügyminiszter most felhívja az összes törvényhatóságokat, hogy *Rosenbaum* Sándort, ha betévedne valamely kórházba, azonnal tartóztassák le és illetőségi helyére tolonczoltassák el.

— **Gyermekének gyilkosa.** A csendőrség ma délután letartóztatta *Ferencz* Katalin cseléd-leányt, ki 3 hetes kis leány gyermekét elébb össze vissza vagdalta s azután a sertésekkel megétette. A gyilkos anya rettenes bűnét szégyenészetből követte el.

— **A magyar dalcsarnok** kezd már kivetkőzni régi egyhanguságából és változatosabb műsorral igyekszik az érdeklődő látogató közönséget kielégíteni. — Ujabban *Boros* Sárika énekesnő és tánczosnő tűnik ki különösen, eiegans és chickes megjelenése, szép szép toalettjei, de különösen igazán művésziiesen előadott magyar tánczával. — Kedd estétől kezdve 4 estén át a „Vaudars“ pár ének táncz és parterre-excentriques francia művésznők lépnek fel, kiknek jövetelét a legjobb hírek előzték meg. Mint új tagok a külföldi *Szirmay* Rózsika és *Palugyai* Miczike énekesnők vannak szerződötve. A régi tagok is a legjobb igyekezettel vannak, hogy a látogató közönségnek élvezetes estékét szerezzenek.

— **Ferblli-adósság — nem adósság.** A kihágásról szóló törvény bünteti a ferblistákat, a Kuria pedig védelmébe veszi azokat, akik ferblin vesznek el a pénzöket. Legalább erre vall a Kurianak egy határozata, mely szerint a vesztes, ha a ferblli-játékból származó veszteséget váltóval egyenlítette ki, nem kell fizetnie a váltót. A törvényszék s a tábla sommás végzéssel kötelezte az adóst, hogy három nap alatt fizesse ki váltótartozását. Ez nem fizetett, hanem felvitte a kuriára a pört s a Kuria váltótanáca kimondta, hogy ha alperes megesküszik arra, hogy a kereseti váltót amaz összeg fejében adta felperesnek, mely összeget tőle ferblin nyert, akkor alperesnek nem kell fizetnie. A vesztes letette az esküt s a nyerő — elvesztette a mit nyert.

— **Kevés a katonaoorvos.** A hadseregben mélyen érzik a katonaoorvosok hiányát. A hadügyminiszterium eme hiányon segíteni akarván, felszólítást intéz az orvosokhoz és orvosnövendékekhez, hogy nyujtsák be folyamodványaikat katonaoorvosi állásra. A prágai lap híre szerint már az első egyetemi tanévben ösztöndíjjal támogatják azokat az orvosi növendékeket, a kik s katonai orvosi pályára akarnak lépni. Ez annyival nevezetesebb, mert idáig csak a harmadik vagy éppen csak a negyedik egyetemi évben kaptak stipendiumot a növendékek. Ez a körültevény is mutatja, mennyire hiájával van a hadsereg katonaoorvosoknak.

— **Magyarok Transzalban.** Három hozszurédi földműves vándorolt ki a télen Amerikába, általános szokásképen szép pénzcsékét küldözgettek haza, mig egyszer megszakadt a pénzküldés, de még egy árva üzenet se érkezett tőlük, az aggódo itthonakhoz. A mult héten végre érkezett egy levél, hanem a rajta levő stempli valami ismeretlen ország billogja vala — soha még olyat Hozszuréten nem láttak; a legöregebb ember is fejet csóvált rája s notandum: — Benyó uram, a kisbíró, a ki ez idő szerint legakuratásabb ember a községben, valami praktikát véleményezett a szeszadó felemelésére nézve. Elvégre felnyitották a gyanus paksamétát, hát — uramfia! — kisült belőle, hogy *Emődi* Ferencz írja a feleségének *Olivier* bur tábornok táborából, s megírja benne:

„ne féltse te engem, édes feleségem, mert noha katonának álltam ide a burokhöz, *Szalai* Ferencz, *Mihók* István és *Barta* kenyeres pajtásaimmal — az uristen gondot visel miránk és akármit hallasz felőlem, a meddig éjféltájban ablakodra hármat nem koppan: — ne ligy semmi mendemondának; én még élek; de ha ablakodra koppan valamely czudar éjféli órájában, akkor meghaltam, a hogy magyar embernek dukál, háboruban, dühös csatában, de téged még akkor sem felejtlek el.“

Igy írja ezt *Emődi* Ferencz, talán éppen *Mafeking* alul és a mig dörög az ágyu, az ő szívében halkán suhog felesége emlékeről egy — akkorod.

x **Üzletmegnyitás.** Szives tudomására adom hogy női- és férfi divatáru üzletemet egészségem helyreálltával ismét megnyitottam.

Fősulyt fektetek arra, hogy üzletem az áruk kitünő minősége mellett olcsó árakkal is feltünjenek.

Kiválókép az igen divatos selyem áruk beszerzésére voltam tekintettel és e czélból a legdivatosabb selyem kelmék bevásárlása végett a lyoni és svájci selyemgyárakat meglátogattam.

Üzletem a női- és férfi divatáru minden nemével dusan felszelve lévén, az igen tisztelt vevőkönzönséget áruim és különösen remek selyem kelméim, pasztell színekbeni ruhaszöveveim, utazó ruhákra legdivatosabb homes pons angol és legújabb doublé pepita kelméim megtekintése és bevásárlásainak eszközzésére meghíva, felkérem, hogy bizalmával jövőre azon mértékben megörvendeztetni sziveskedjék, melylyel azt kiérdemelni kiválóan törekedni fogok.

Tisztelettel:

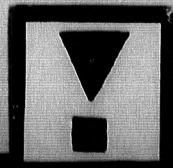
Dancz József.

Színház, művészet.

** **Csóka** Sándor szintársulatáról, mely Ungváron működik, egyik ungvári lap így ír: Most már megállapíthatjuk, hogy a *Csóka* szintársulata teljes operette-ensembelét nyujt; van kitünő hangu énekesnője, csinos subrettje, képzett tenoristája és bariton énekes, elég nagy kar és precíz j. tszó, bár igen kis zenekara. Az ungvári közönség tudja méltányolni ez előnyöket és az énekes darabokat erősebben látogatja. A pártolás is megindult, ha nem is egészen megfelelő mértékben, de mégis néhány telt ház ellensulyozza lehetőleg a nem látogatott estéket; — a műsor igazán változatos és válogatott, az egyes színészek szorgalmasak, igyekvők; a gyönyörű ruhatár, ügyes rendezés teljesen kielégíti igényeiket. Sajnos, nem egészen úgy van ez a drámai műfajoknál. Első sorban nélkülözzük *Csókáné* hatalmas tehetségét; a szerelmes színész pedig, eltekintve hangjának hiányosságától, vigjátékok- és bohózatokra nem elég élénk, eleven; a többi férfi szereplők is ugyanabban a hibában szenvednek: nehézkesek. Györe kitünő *Petur* bán, de nem bohózati figura. Mészáros igen igyekvő, de egészen kezdő színész, a ki az egész szerepet kidolgozni nem tudja és így pár jelenetet igen jól megcsinál, de ugyanannyit elejt. *Lőrinczy* Erzsike ugyancsak kezdő színésznő: bár a legjobb uton van, egymaga nem mentheti meg a darabot, jobb ensembleban nem rontana; azonkívül új tagja a társulatnak s így még bele kell szoknia e társulathoz; tolettjei nem kifogástalanok.

Mindezek után azon óhajtáshoz jutunk, hogy a drámai fajokat több szorgalommal, lehetőleg több próba után mutassák be; különösen ajánljuk ezt a fiatalabb férfi-gárdának, a kik hivatásukat a színpadon keresik, mert a mig a szereptudással küzdenek, szabadon mozogni, tudatosan játszani nem lehet.

A mult hét műsorával foglalkozva, első sorban kiemeljük a „*Sulamith*“ kiváló sike-

rét; tegnap adták harmadszor telt házalótt ezt a keleti áriákkal telített bibliai operát igazán kitűnő előadásban; a zene minden száma érvényre jutott; Ledovszky igen szépen énekelte az imát és nagy előadási tehetséggel a harmadik felvonásbeli örülési jeleneteket; Csáky, mint Absolon igen szép sikert aratott kellemes baritonjával; játékokban kevésbé erős. Hunfy a „Kol nidre“ énekében ragyogtatta kitűnően iskolázott, mindig friss tenorját, a mit a közönség nagy tapsaira meg is kellett ismételnie.

Raganyit a közönség igen megszerette eleven, ügyes játékaért; a „Nebántsvirág“ czimszerepét sok kedvességgel kreálta; néhány dalát megújították; különben ez az operette is megfelelő szereposztásban került színre. A darab lelke Ferenczy volt, kinél tehetségesebb komikust keveset ismerünk; mindig kedvvel mókázik, szerepét tudja, folyékonyan, akadozás nélkül beszél, mint a kik mestereknek készülnek; Hunfy ezuttal is szépen énekelte, a női kar is jól működött.

A „Névtelen levelek“ kis közönséget vonzott a színházba; az előadás is közepes vívón állott. A „Niobe“ jobban ment volna, de ott meg egy hirtelen szerepváltozás csinált nehézséget és zavarta Lőrinczy igyekezetét. Ferenczy ismét nagy sikerhez jutott.

Ezekben módottak el mult heti tapasztalatainkat és várjuk a további előadásokat abban a reményben, hogy több igyekezet mellett a drámai társulatot is ép oly mértékben méltassunk, mint az operette és népszínművek előadóit.

A miskolci internátus.

Gálffy Ignác, a miskolci állami polgári és felső kereskedelmi iskolák fíradhatatlan igazgatója a napokban egy jelentést tett közzé, melyben arról értesíti a szülőket, hogy a jövő iskolai év megnyitásával a vezetése alatt álló iskolák mellé internátust szervez, melyben a kisebb tanulók havi 16, a nagyobbak 20 frtért bántalmak és teljes ellátáson kívül rendszeres ellenőrzésben részesülnek s gondoskodva lesz arról is, hogy a gyengébb tehetségűek, a nagyobbak és erősebbek gyámolítása mellett az iskola követeléseinek megfelelhessenek.

Minden ilyen internátus az iskola előcsarnokának tekinthető, az iskola pedig a nemzeti jólét műhelye; érdemes vele foglalkozni, teljesítve a sajtó legnemesebb feladatát.

A kikötött 16—20 frtos árak a legékebben bizonyítják, hogy a jelentés azon része, mely az üzleti vagy anyagi hasznot teljesen kizárja, a szó legszorosabb értelmében igaz, mert egy középiskolai tanuló teljes ellátása hogy ma 16—20 frtnál többre kerül havonként, minden szülő tudja. E tétel felémlesztésénél lehetetlen, hogy kifejezést ne adjunk azon aggodalmunknak vajjon: nem fog-e Gálffy szép törekvése épen a 16—20 frtos ár miatt hajótörést szenvedni. Mert azt látjuk, hogy a fejedelmi, hercegi és grófi birtokokkal, mint alapítványokkal rendelkező főiskolák fiztetnek az internátust élvező tanulóval havonként 6—16 frtot, sőt az árvaházak, a melyeknek még lakbérrel sem kell gondoskodniok, 3—400 frtot vesznek fel költségvetésükbe egy-egy árva évi ellátására. Igaz, hogy az árvákat ruházzák is, de egy 6—12 éves árva évi ruházata semmi körülmények között sem kerül többre 60 frtnál. Akár milyen takarékos szemüvegen vizsgáljuk a Gálffy által létesítendő internátus anyagi oldalát, aggodalmunk nem oszlik el, mert félő, hogy anyagiak fogják e nemes törekvés szülöttjét elsorvasztani. Az internátus anyagi oldalát vizsgálva, a rideg számok mellett okozta aggodalom mellett némi vigasztalást nyújt, hogy ma az anyagiak aranykorába létesül olyan közhasznú intézmény is, mely az anyagiakat teljesen kizárja.

Egy internátus anyagi oldalánál sokkal jobban érdekel bennünket, valamint az iskolát és internátusát igénybe vevő szülő közönséget is annak erkölcsi oldala. Lásuk ezt:

Egy indus példabeszéd azt tartja, hogy a ki gyermekét valami jóra nem tanítja, tolvajjává teszi azt. Minden apa szívében ott lappang, hogy gyermekét a jóra, a szépre megtanítani s erre egyedüli utnak és eszköznek az iskolát tekinti. Az igaz, hogy az iskolának ez a rendeltetése, de az is nyilvánvaló, hogy a szülők segédkezése nélkül nem képes e nagy feladatának megfelelni.

Az ismeretek, melyeket a jövő emberével közölnie kell, folyton szövekednek, a szülő pedig hova-tovább jobban eltávolítja gyermeke mellől az élet. Ebben az űrben lel bő tenyésztetre a bűn, itt képződik a törvényszékek és börtönök anyaga. A rossz utra tért, elesett emberek száma ijesztő módon nő. Sokan e szomorú jelenség oka gyanánt az egyházat és iskolát, míg mások az otthon és szülőket állítják oda. Szerintünk valamennyi megtalálja a maga részét benne, az egyház, az iskola, az otthon és a szülők egyaránt. Rideg paragrafusok szerint a látszatnak, külszínnek él valamennyi.

A társadalom az egyházon és iskolán takarékoskodik s mi azokból el von ezerszeresen fizeti vissza börtönökre, rabtartásra, katonaságra. A szülőt, ki munkás polgárokat, hasznos tényezőket nevel, nem hogy nem támogatja, de épen gyermekei révén adóztatja meg. Csoda-e, ha sokan közönyösekké válnak s a gyermeket Isten verésének tekintik?

Gondolkozunk csak . . . emberek vagyunk mindnyájan és hozzá keresztyének.

Mindenki tudja manapság, hogy a tudomány nagyhatalmu, de kevesen, hogy a tudatlanság még nagyobb hatalom. A tudatlanság sodorja az örvénybe a legtöbb embert, azt tartja állandó fegyverben a nemzeteket, az tartja zsarnoki orgiákat a világ népei felett. Az iskolák titáni küzdelmet vívnak vele, de e küzdelemnek gyümölcsét csak akkor fogja a társadalom minden rétege élvezni, mikor a szegény embereket nem a szegedi börtönbe jár vigasztalni a lelkipásztor, de kunyhójából édesgeti az igaz utra, mikor az iskola nem a beemlézett fejzetekkel méri az ifju érettségét, mikor az anyák nem szégyelik emlőiken táplálni gyermekeiket, mikor nem szolgálók nevelik a kisasszonyokat és inasok az urfiakat, mikor a nők a gyermekeivel vallják rendeltetésüknek és nevelésről, tanári, orvosi, mérnöki diplomáról merengnek, mikor egész lelküket arra szentelik, hogy az iskolából hazatérő gyermekekre ne az utca sara, a napi munkába kifáradt apának ne a korcsma legyen üdülő, pihenő helye, hanem az otthon legyen a földi édenük: akkor győzedelmeskedik, a tudomány a tudatlanság felett, akkor lesz a tudomány nagyhatalom.

A gyermeki társadalomból alakul a jövő társadalma. Elrettenő, mit látunk a mai gyermeki társadalomban. A gyermek ma ott kezd, hol a szülők elhagyták, 4—5 órát tölt álmodozva az iskola falai között, nem a tanító, a tanár szavára, de a csengettyű hangjára ébred, rohan onnan, hova vánszorogva ment, él 20 órán át a testnek s kutat újabb éleletek után. Hogy vágyait kielégítse, pénz után sóvárog s nem riad vissza a bűnös uton való szerzéstől sem. Kártyázik, korcsmazik s a nyilvános helyeket keresi a mai gyermek, előre látható, hogy milyen lesz a jövő embere.

A víz kioltja a tüzet, a bor pedig az ést, a tenger elnyeli a hajókat, a szülő leve az embereket s már a gyermekek guny tárgyává teszik azt a társukat, ki inni nem tud, a kártyáról meg Kossuth apánk mondja, hogy a gondos okosság kárhóztatja, a jóakaró emberszeretet erkölcselenségnek kiáltja, a közvélemény ráütötte a gyalázat bélyegét, a törvényhozás büntetést szabott rá. Naponként látjuk, mint vezet bűnre, vétekre, öngyilkosságra, örültségre. Így beszél hoz-

zánk Kossuth apánk s mi nem is tartjuk művelt, uri embernek, ki kártyázni nem tud.

A mi rosszat, ijesztőt találunk a gyermeki társadalomban, annak közvetlen és közvetve a felnőttek az okai. Méltán von a jövő felőlösségre érte. Már zsenge korában tultöm-jük őket étellel, itallal, felciczomázzuk, hogy mutasson a gyermek, oda ültetjük a borozó és kártyaasztalok mellé. No hát a mit itt lát, hall és tanul a gyermek, azt az iskola 4—5 óra alatt nem bírja ellensúlyozni.

Azért adózunk elismeréssel egy olyan intézménynek, hol a szülői háztól elvont gyermek felett állandóan és tervszerűen örködnek, hol az ifju lelkének, testének olyan foglalkozást nyújtanak, mely a jövő józan-életű, munkás polgárát formálja belőle. Ezért számíthat Gálffy törekvése a társadalom minden rétegének rokonszenvére és támogatására. Hol az ifju lelkéből egy év folyama alatt a bűnre csábító hajlamok közül csak egyet irtanak ki, hol a leendő polgárt egyszerűsége, kevéssel való megelégedésre, hol a rendszeres munka és kitartó tevékenység utját egyengetik, megfizetni nem lehet.

Hogy a jelen ne adjon oly nagy aggodalomra okot, tanácskozunk, fáradjunk, cselekedjünk. Tőlünk függ minden, csak akarjunk.

Törvénykezés.

Esküdtszéki tárgyalás.

A f. hó 6-án megtartandó esküdtszék elé Szabó Imre, Iróczy Péter, Pásztor József és Macsuga János felső-zsolczi lakosok kerülnek, kik Felső-Zsolcán 1899. évi november 5-én este egy lakodalom alkalmával összebeszéltek, hogy a lakodalmas ház előtti lóczán ülő Varga Jánost — ki nem volt meghiva a lakodalomba — bántalmazni fogják. Így is történt. Nemsokára mind a négyen kimentek, Vargát megtámadták, bántalmazták, sőt meg is szurták, minek következtében Varga meghalt s miután nem lehetett megállapítani, hogy ki ejtette a halálos szurásokat, mind a négyen vád alá helyeztetek, mint tettestársak.

F. hó 7-én ifj. Csirmaz József és siketnéma testvére Csirmaz István mezőkövesdi lakosok kerülnek az esküdtszék elé apagyilkosság miatt. — Az eset története a következő: 1900. jan. 6-án id. Csirmaz József elűzte házatól nejét és két fiát, Józsefet és a siketnéma Istvánt, kik 3 napig egyik-másik ösmerősöknél húzódtak meg, míg végre ezt megunva s szégyelve a faluban, elhatározták a testvérek, hogy visszaternek atyjuk házához s ha bántalmazni fogja, azt ők viszonzni fogják. S hogy terüket sikeresen hajtsák végre, mindketten egy-egy vasvillát vettek magukhoz s így fegyverkezve január 9-én a délelőtti órákban atyjuk háza közelében levő szalmakazal mögé rejtöztek, hol alig váraoztak, midőn atyjuk id. Csirmaz József arra felé ment, midőn a siketnéma fia István észrevette s vasvillájával megütötte. A nem várt támadásra apja a vasvillát fia kezéből kicsavarta s azzal megakarta ütni, de ezt észrevette a másik fia, József és a nála levő vasvillával atyjára ütött, mire az öreg Csirmaz vasvilláját kezéből kiejtette s maga is a földre esett. Ekkor a siketnéma fia, István felvette a vasvillát és azzal több hatalmas ütést mért atyjára, mely súlyos ütések következtében id. Csirmaz József meghalt. — Nem érdektelen, sőt mondhatni, szükséges azt is tudni, hogy milyen volt Csirmaz József családi élete. Id. Csirmaz József iszákos, durva ember volt. nejét, fiait ütötte, verte, majd az utóbbi időben neje és József fia iránt mind nagyobb gyűlölettel viseltetett, a mennyiben ezen fiára ráfogta, hogy anyjával bűnös szerelmi viszonyt folytat, minek következtében a zavar mind nagyobb

lett a családban s így igen valószínű, hogy f. év jan. 6-án, midőn id. Csirmaz József nejét és két fiát házatól elűzte, szintén e miatt veszett össze nejével és fiaival. Értethető tehát a két fiu elkésereése apjuk ellen, a mennyiben anyjukat is sokat ütötte, sőt nejére és faira ilyen aljas, minden emberi érzésből kivetkőzött dolgot ráfent.

Esküdtszék.

A június havi esküdtszéki ciklus tegnap vette kezdetét, mely alkalommal *Holló Mihály* napszámás került az esküdtek elé. *Holló* ugyanis azzal volt vádolva, hogy 1900. év febr. hó 20. napján Miskolcra *Wilhelm Herman* udvarán egy körülbelül 400 koronát érő szalmakazlat felgyújtott.

A tárgyaláson, melyen *Ortway Miksa* kúriai bíró elnökölt, mint szavazó bírák *Hubay* és *Hudák* szerepeltek, a vádhatóságot *Somossy* kir. alügyész képviselte, a vádlottat dr. *Kürsch* Jakab védte. Az esküdtszék megalakítása után a vádlott hihallgatására került a sor.

Holló Mihály teljes beismerésben volt, de a tanubizonyítás által is igazolva lett, hogy a szalmakazlat ő gyújtotta fel. 11 óra felé megszerkesztették az esküdtek elé terjesztendő kérdéseket, a mely után dr. *Somossy* alügyész vádbeszédjében arra kérte az esküdteket, hogy a gyújtogatásban mondják ki bűnösnek. Majd dr. *Kürsch* Jakab védő tartotta meg védbeszédjét, melyben csak az egyszerű gyújtogatásban kéri vádlottat bűnösnek kimondani. Erre az esküdtek visszavonultak s fél óra múlva megjelentek s főnökük *Lichtenstein József* kihirdette az esküdtek határozatát, melyben *Holló Mihályt* minősített gyújtogatásban mondották ki bűnösnek. Ekkor a törvényszék vonult vissza s rövid tanácskozás után *Holló Mihályt*, a B. T. K. 423. §-ában ütköző gyújtogatás büntette miatt 5 évi fegyházra ítélte.

CSARNOK.

Elő-őrsön.

— Életkép a szabadságharczából. —

A szabadságharczban történt. Mikor a diákok elmentek egy iskolapad mellől elfoglalni a branyiczki hegyet, megvinni az isaszegi csatát, lőporfüsttel kormolni be azt a fehér arcot, a mit az édes anya csókolt, meghalni Nagy-Sarló, Vác, Hatvan, Tápió-Bicske, Szében alatt — a hazáért.

Elment a pap, a jogász, a tanító, az iparos, a polgár mind karöltve, aranybetűket faragni a világtörténelemben a magyaroknak. Ezek közül mesélte egyik:

Elő-őrsön állt a honvédkáplár. Volt mellette egy dobos, egy kürtös, meg öt közlegény.

Bámulták a távol Gyöngyös városát, a melyre ráborult már a téli alkony. Nem volt egyéb dolguk. Nem is volt inyére ez a tétlen élet a káplárnak. Szurni, vágni, elesni vágyott. Ilyen volt akkor a honvéd, ki tehet róla.

Egyszer csak alakok bukkantak föl előtte. Szurony szegzett rájuk.

— Allj! Ki vagy?
— Jaj, menekülünk, káplár uram, ezekkel a kis batyukkal. Vége Gyöngyösnek. Mindent megesz benne a német.

— Mikor jöttek?
— Délután tájban.

— Hányan?
— Hát úgy hétszáz.

— Mit csinálnak?
— Fáradtak nagyon, és horkolnak.

A káplár elkergette tovább a menekülteket. Azután hátratekintett.

— Fiuk! Puskát vállra. Irány utánam. Azzal megindult Gyöngyös felé. A vámalatt megszólalt az egyik honvéd:

— Káplár uram! A fejünkkel játszunk. Parancsunk volt egy helyben maradni.

— Nekem parancs a hazáért cselekedni! volt a kurta válasz. Többet nem is szólt, hanem röviden kiadta a parancsot.

— A fő-utcán a kürtös megfujja a kürtöt, a dobos megpergeti a dobot, a legénység velem.

Ez a kilenc ember, hétszáz ellen?
Igen munkát végeztek akkor!

Megszólalt a kürt, megpörgött a bob, a mint parancsolva volt. A káplár pedig tölcserít kanyarított a két markából, s úgy üvöltött be a néma éjszakába.

— Emberek, asszonyok! Italt, kvártélyt, eleséget! Itt jön Perczel tizezer embernyi tábora. Készüljete! Már a falu alatt tartanak!

Meghallotta a német, aki benn feküdt az ágyban. De menten kiment ennek hallatára, és oly szűk lett neki a bugyogó, hogy abba se bujt bele, azt is ott hagyta. Így futott szanaszét egyszál-ingben Gyöngyösön hétszáz ember.

Csak egy ór silbakolt a város ház előtt. A vitéz német generális urat őrizte. Fenn aludt az emeleti szobában.

Azt leszedték a két lábáról, fölmentek az emeletre. A generális ur a pisztolyával kétszer belelőtt a levegőbe, azután megadta magát.

Igy vert szét egy honvéd káplár hétáz németet, és így fogott egy eleven osztrák generális.

Persze, hogy bevitte a táborba, büszkén, diadallal . . .

A kapitány ur felkötö a kardot. Rapportot tart. Ott áll a gyöngyösi káplár.

A kapitány ur szemei villámokat szórnak, homloka sötét, arca haragos.

Oda lép a gyöngyösi káplár elé:
— Halja kend. Tudja e kend, mit tett kend?

— Elhagytam a posztomat.
— Mi a büntetése?
— Halál!

— Nem én mondtam. Kegyelmet kér kend?

— Nem!

— Jó. Hát kend egy kimpellér akasztó-fára való fráter. Kendet arra itéli a tábornok ur, hogy tüstént vágja le azt a két káplári stráfot. Aztán takarodjon kend és addig meg ne lássam, no . . . mit gondol kend meddig?

— Meddig?
— Mig föl nem veszi azt a hadnagy uni formist, mit büntetésből a tábornok ur küldött önnek, kedves hadnagy ur, azért a gyöngyösi bolondságért . . .

Azzal tisztelgett és nagyharagosan tovább csörtetett a mérges kapitány ur.

Igy büntettek akkor, a ki így érdekelte . . .

A közönség köréből.

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Bocsánatot kérek, hogy háborgatni bátorodom, de mivel közérdekről van szó, azon reményben vagyok, hogy szíves lesz b. lapja egy régi barátjának panaszát meghallgatni.

Azt hiszem, méltóztatik ismerni a *Nagy-hunyad-utcai borszáritót*. Bizonyára nem kell és fölösleges magyaráznom, hogy egy ilyen undorító büzt és látványt terjesztő telepet sehol a világon, még talán Mucsán sem tűrnének meg a város közepén, ha a szépiészeti szempontot figyelmen kívül hagynák is, nem tűrnék meg közegészségügyi szempontból. — Ajánlom városunk nagyérdemű közegészségügyi örének, azt hiszem dr. *Ixel* Soma főorvos urnak, hogy egy

nyári délelőtt — mostanában sziveskedjék arra felé sétálni, mikor vagy nyolcz ablakon az emeletről, meg a pinczéből jön ki a sok baccillust tenyésztő utálatos bűz, tudom előre, hogy aznapra ugy elmegy az étvágya, hogy másnap sem kapja vissza.

Ha jól tudom, a nagy-hunyad-utcai lakosok sok kesergésére elrendeltetett, hogy a nyári hónapokban *nappal* nem nyithatja ki a bőrös az ő középkori várának ablakait. Mégis mit látunk? Piros pünkösöd első napján az ajtatosságra siető emberiség nagy öröme minden ablak tárva-nyitva és jön a bűz özönével, himbálja a lágy tavaszi szellő a szemet gyönyörködtető látványosságot: a nyers birkabört, borjubört, marhabört.

Ha a nemes város intézősége megköveteli, hogy a kiket a sors ide kényszerített erre a környékre, azok is adót fizessenek, s viseljék a közterheket ép ugy, mint bárki más a városban, lehetne annyi tekintettel, hogy megmentené az e környéken lakókat e miázmától, ha egyébért nem, a város hírneve érdekében.

Igen szeretném tudni, mi okból túrik ezt a kolerát a város közepén, ha valami előfordítható okot hallok, belenyugszom a változhatlanba, azonban a város intézőségét kérem, hogy a kutya-temetőt a Városház-terre helyeztesse. Legyen egyenlőség!

Mély tisztelettel

Egy nagyhunyd-utcai lakos.

VASUTI MENETREND.

A vonatok **érkeznek** Miskolcra.

A tiszai pályaudvarra.

Nap szaka	Óra	Percz	A vonat neve	Honnan?
Éjjel	12	34	sz. v.	Ujhelyről
	1	31	sz. v.	Kassáról
	2	06	sz. v.	Budapestről
	2	56	sz. v.	Budapestről
Délelőtt	6	54	T.sz.v.	Forró-Encsről
	6	20	v. v.	Budapestről
	6	35	T.sz.v.	Szerencsről
	8	4	v. v.	Tornáról
	9	14	sz. v.	Fánrévéről s Dobsináról
	9	25	gy. v.	Ujhelyről
	9	31	gy. v.	Kassáról
9	23	sz. v.	Fülekről	
10	53	gy. v.	Budapestről	
Délután	12	37	sz. v.	Debreczenből
	12	52	sz. v.	Budapestről
	1	40	sz. v.	Fülekről góm. p. u.
	1	50	sz. v.	Budapestről
	2	56	sz. v.	Ujhelyből
	3	16	sz. v.	Kassáról
Este	5	42	gy. v.	Kassáról
	5	52	gy. v.	Ujhelyből
	6	20	gy. v.	Budapestről
7	43	v. v.	Tornáról	
11	44	v. v.	Fülekről	

A vonatok **indulnak** Miskolcra.

Nap szaka	Óra	Percz	A vonat neve	Hová?
Éjjel	12	54	sz. v.	Budapestre
	1	56	sz. v.	Budapestre
	2	50	sz. v.	Kassára
	3	24	sz. v.	Ujhelybe s Debreczenbe
Délelőtt	3	37	sz. v.	Bánrévőre és Dobsinára
	6	53	sz. v.	Fülekre
	6	25	v. v.	Tornára
	9	38	gy. v.	Budapestre
	11	12	sz. v.	Fülekre
Délután	11	05	gy. v.	Ujhelybe
	11	19	gy. v.	Kassára
	12	45	sz. v.	Budapestre
	1	04	sz. v.	Kassára
	2	12	sz. v.	Ujhelybe
	1	25	v. v.	Tornára
	3	11	sz. v.	Budapestre
Este	3	26	sz. v.	Fülekre
	3	31	sz. v.	Budapestre
	3	36	sz. v.	Debreczenbe
	6	02	gy. v.	Budapestre
	6	30	gy. v.	Ujhelybe
6	37	gy. v.	Kassára	
6	57	sz. v.	Fülekre	

DODOZGYÁR

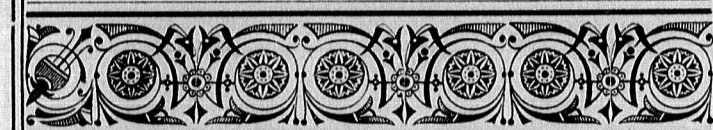
KÖNYVNYOMDA

KÖNYVKÖTÉSZET

SZELENYI ÉS TÁRSA

MISKOLCZ, Széchenyi-utca 45.

Koszoru
szallag aranyozás.

Dobozokat bármily alakban
és nagyságban készítünk.

Könyvnyomdai =
= munkákat
pontos, elegáns kiállításban
a legrövidebb idő alatt készít.
= Olcsó árak! =

Egy 25 év óta fennálló, jó forgalmu

Kóser Vendéglő

a hozzátartozó edényekkel és butorrral

családi viszonyok miatt

Czim a kiadóhivatalban.

Dr. WAGNER ÉS TÁRSAI
EGYESÜLT GYÁRAK
MINT BETÉTI TÁRSASÁG

BUDAPEST
IX. TINODY-UTCA 3
(a Gizella malom
mögött.)

SZIKVIZGYÁRAK
BERENDEZÉSE ÉS ELLÁTÁSA.

SÖR ÉS BORKIMÉRŐ
KÉSZÜLÉKEK.

FÉMONTÓDE
ELEKTRO-GALVANIKUS
FÉMLEMEZELÉSI
INTÉZET.

FOLYÉKONY SZENSZAY
KÉPES ÁRJEGYZÉK INGYEN ÉS BERMENTESEN

100% és 100% betétisifon

Nyomatott Szelényi és Társa könyvnyomdájában Miskolczon.

Árlejtési hirdetmény.

A mező-kövesdi róm. kath. iskolaszék három tantermes iskola építését elhárította s ezen építkezés keresztülvitele céljából

nyilvános árlejtést

hirdet.

Az árlejtés megtartásának határidejéül a folyó **1900. évi június hó 11-ik napja délután 2 órakor** Mező-Kövesd város közháza termében tüzetik ki, melyre a vállalkozók azon megjegyzéssel hivatnak meg, miszerint a terv és költségvetés, valamint az árlejtési feltételek a kitett határidőig főtisztelendő Konez Lajos administrator iskolaszéki elnök urnál megtekinthetők.

Kelt Mező-Kövesd, 1900. május hó 26-ikán.

A róm. kath. iskolaszék.